

Navelpluisjes

Navelpluisjes

Ruud Nagel

ISBN: 9789402140576

Cover: Ruud Nagel ©

PLUIS

Voor velen zijn ze onbekend. Logisch, je hoort er zelden over, mogelijk omdat ze met name bij mannen voorkomen, vaak dagelijks. Naar het schijnt heeft 't van doen met de beharing in de regio. Buikhaartjes werken namelijk als schrapers. Ze verzamelen schilfertjes en textielvezels om ze vervolgens naar het afvoerputje te transporteren, de navel, waar het spul gecentrifugeerd wordt tot een heus pluisje. Dit natuurproces verklaart ook waarom zo'n wollig dotje in de navel vaak de kleur heeft van het hemd of T-shirt dat je die dag, of de vorige, hebt gedragen.

Er zijn genoeg mensen die dit een maf en smerig idee vinden, alleen het woord al: *navelpluisjes*. Het betreft dan vooral vrouwen en meisjes. Getver of ieuw, zijn hun respectievelijke reacties.

Anderen, mannen met name, vinden zo'n pluisje juist weer net zo lief, zacht en onschuldig als een dottig paaskuiken. De heren zijn er trots op, jawel, sommigen verzamelen ze zelfs, wellicht een van de vele verschillen tussen Venus en Mars.

Een genderkwestie dus.

Daarom mijn ongevraagd advies aan heren die naarstig op zoek zijn naar een partner of anderszins van plan zijn hun leven te herinrichten: voordat je je committeert, pluis een en ander eerst goed uit.

LUCHTKUSJES

'Attenzione...,' hoorde ik achter me. Ik keek om en zag een groepje giebelende Italianen op Hollandse stadsfietsen langskomen. Links van mij liepen twee halfdronken Russen op elkaars brede schouders te beuken. Vanachter haar raam gaf een hoer mij een luchtkusje. Het fijne van het Mokumse Red Light District is dat je er als solo wandelende senior onbezorgd kunt rondneuzen zonder direct als hoerenloper te worden gebrandmerkt. We zijn met zovelen en iedereen lijkt hier toerist.

Dat bleek al gauw toen ik in het Spaans werd aangeklampt door een m/v-stel. Of ik wist waar de synagoge was. Het duo sprak geen Engels en ik nada Spaans. Met een haastig geïmproviseerd 'Mio parlara no Espagnol,' probeerde ik me ervan af te maken. Maar prompt trokken ze een stadsplattegrondje tevoorschijn waarna de vrouw haar puntige, hardrode nagel op de synagoge richtte. Ik construeerde aan de hand van de kaart waar we ons op dat moment bevonden - ergens op de Kloveniersburgwal - en duwde het stel vervolgens in de goede richting. Ze waren me muchos dankbaar.

Vijf minuten later kreeg ik alweer een luchtkusje, nu van een raamlady met hamsterheupen die uit een gifgroen tanga-broekje knalden. Ze onderbrak daarmee het volstrekt overbodige edoch sensuele borstelen van haar ontkroesde zwarte manen, en wenkte me.

Bij Centraal, hier niet ver vandaan, wachtte mijn intercity op perron 13B.

GEJAMMER

Buiten is het moordend heet dus hou ik even siësta onder de klamboe met de airco op volle toeren en de malariapillen paraat op mijn nachtkastje. Ik bevind me in een eenvoudige hotelkamer, in een stoffige stad, op een vulkanisch eiland vlak onder de Evenaar. Mijn siësta wordt ineens wreed verstoord door een of andere geloofsfaanat die vanaf een vlakbij gesitueerde minaret de gemeenschap begint op te roepen tot gebed. Voor de locals klinkt dit ongetwijfeld erg vertrouwd, maar ik ben opgegroeid in een deel van de wereld waar men voor zoiets kerkklokken hanteert. Daar word ik ook niet heel erg vrolijk van, maar een welluidende beiaard klinkt minder naargeestig dan het gruisige gejammer van een oude mullah dat wel iets weg heeft van het gereutel van een hoogbejaarde die eindelijk, na uiterste inspanning, een langgerekt orgasme voor mekaar weet te boksen terwijl hij tegelijkertijd een onverdoofde zenuwbehandeling ondergaat - eenieder z'n fetisj, zeg maar. Het is de op je zenuwen werkende klaagzang waarvan ik, als door moslimextremisme getraumatiseerde westerling, spontaan visioenen krijg van heilige strijders, eerwraak, martelaarschap en gezwaai met AK-47 Kalasjnikovs. Dat laatste kan ik ineens heel goed invoelen. Als ik nu zo'n wapen in mijn knuisten had wist ik het (ook) wel. Precies, die man in die toren!

AVONTUUR

Er valt een folder in de bus, van *Bever Outdoor & Travel*.
De begeleidingsbrief opent met:

Beste avonturier,

De herfst is aangebroken. Een kleurrijk, verrassend maar ook ruig seizoen. De ideale periode om het avontuur buiten op te zoeken! Ver weg, of juist dichtbij in eigen land.

Ik bezit een afritsbroek, een paar Palladiums, muskietennet, slaapzak en slaapmatje, alles aangeschaft bij *Bever*. Maar ben ik daarmee een avonturier? Welnee! En wie in dit land is dat eigenlijk wél?

We zijn tot op het bot verzekerd, bovendien verslaafd aan wifi, hunkeren (niet zelden heimelijk) naar veiligheid en vertrouwde patronen en zijn bijzonder gehecht aan onze verwarming, airco, glimmende sanitair en kookeiland. Oké, we schepen ons massaal in naar Zanzibar, maar beginnen reeds op Schiphol met het slikken van reis- en malariapillen. En we dubbel- en triplechecken ons een slag in de rondte.

Nee, wie écht avontuur zoekt laat de samenleving lekker links liggen. Hij meldt zich aan bij het Vreemdelingenlegioen, heeft onbeschermd seks in een darkroom met een stel bezopen matrozen uit Sierra Leone of gaat in Engeland doodleuk rechts rijden. Maar hij gaat beslist níét naar *Bever*. Dát doen slechts matig avontuurlijke types als ik. Ofschoon ik ooit in Engeland rechts reed. Helaas per abuis.

BUNGELLEN

Bij het vervangen van een wc-rol sta ik altijd voor een levensgroot dilemma: voor- of achterlangs?

Volgens velen is langs de voorkant dé manier, want het 'grijpt lekker'. Maar stylinggoeroes als Jan de Bouvrie vinden het mooier als wc-papier naar achteren afrolt. Het hangt dan immers keurig en strak langs de muur, wat beter oogt dan zo'n slordige strook papier die aan de voorzijde in het luchtledige bungelt. Het is, kortom, een keuze tussen schoonheid en praktijk. Uitgangspunt daarbij is het sfeertje dat ik wens in mijn schijthuis. Ambieer ik een strak design, dan moet ik van mezelf de rol achterlangs ophangen. Maar uiteindelijk ga ik toch altijd weer voor het praktische gemak van *voorlangs*, omdat ik vind dat men achter de wc-deur sowieso alle esthetiek laat varen en daarom niet ineens moet neuzelen over design. De plee is immers dé plek waar alles frank en vrij behoort te bungelen, klateren en rettekettetten. Dit alles onder het motto: Schijt aan Jan de Bouvrie!

TALENT

In mij woont een virtuoos gitaarspeler. Bewijzen kan ik dat echter niet, want ik beheers geen enkel akkoord daar ik nooit serieus aan het tokkelen sloeg. Was dat wel gebeurd dan hadden niet Eric Clapton, Jimi Hendrix, B.B. King, The Edge of Jimmy Page alle wereldpodia plat gespeeld, maar ik! Jammer, jammer. Dat zie je ook in de sport.

Usain Bolt is 's werelds snelste hardloper, maar vermoedelijk zijn alleen al in de Nigerdelta een dozijn jongemannen rapper dan de superieure Jamaicaan. In plaats van sprintkanon werden deze getalenteerden helaas slechts veehoeder, pompbediende of marktverkoper.

In het oerwoud van Nieuw-Guinea leven waarschijnlijk tientallen Papoea's die nòg genialer zijn dan Magnus Carlsen, de Noorse schaakgrootmeester en wereldkampioen. Jammer genoeg hebben de meeste Papoea's nog nooit in levende lijve paarden, lopers en pionnen gezien.

Serena Williams en Novak Djokovic zijn op moment van schrijven de nummer 1 tennissers van de wereld. Maar zodra de gehele jeugd van Mongolië per direct tennisles krijgt, dan kukelen Serena en Novak subiet uit de top honderd.

Conclusie: alle wereldsterren danken hun faam aan de afwezigheid van anderen, zoals de gitaarspeler in mij.

ZEN

Ooit, toen het mijne kapot ging, had ik geen geld voor een nieuw scheerapparaat. Ik kocht daarom een bus scheerschuim en een wegwerpmesje. Veertig jaar later weet ik niet beter. Oké, het is niet groen, zo'n spuitbus en die plastic wegwerpmesjes. Maar het kost weinig, scheert glad en voelt fris. Ik ben daarmee geen uitzondering. Met name in grote steden scheert men zich graag nat, zo wees recent onderzoek uit, terwijl men in de provincie veelal gebruikt maakt van het stopcontact.

Maar nu is er een nieuwe trend: de barbier. Je laat je dan verwennen door zo'n zwijgzaam mannetje die kromgebogen zijn scalpel over je kakement en langs je adamsappel laat glijden. Het schijnt een weldadige beleving te zijn, een beetje zen.

Vooral onder de Randstedelijke hipsters en culturele elite is het cool (sorry, *en vogue*) om de barbier te frequenteren. Het heeft er inmiddels dezelfde status als het *niet* bezitten van een eigen auto en periodiek offline zijn. Het nieuwe chique. Wie anno nu een Philishave en een Kia bezit en de godganze dag instagramt of facebookt, houdt daarover wijselijk zijn mond. Of scheert zich weg, naar de provincie.

PAPRIKA

Kijk een groene, zie 'm glimmen. Gekocht in de supermarkt. Bonus. Hij zat in een langwerpige, transparante verpakking van drie, samen met een rode en een gele. Mooi. Zo mooi dat ik hebberig werd van dit trio. Rood, geel & groen; als je de verpakking verticaal zou houden was het net een verkeerslicht.

De rode en de gele zagen er ontzettend *tasty* uit. De gele gebruikte ik in een salade, de rode fruitte ik. De groene bleef over, een beetje triest wel, zo solo. Bovendien ziet hij er niet zo vrolijk en expressief uit als zijn reeds geconsumeerde soortgenoten. Hij oogt vooral *gezond*, en gezond riekt al gauw naar saai. Maar dat kan me geen lor schelen, want de groene is, tsja, die is gewoon een ingetogen schoonheid. Sowieso is groen mijn favoriete kleur. Het liefst saus ik mijn hele woonstee van onder tot boven groen en loop ik elke dag in een groene outfit. Helaas staat groen me niet, het maakt me nogal vaal, alsof ik hepatitis heb. Blauw flatteert me stukken beter, met name lichtblauw. Maar lichtblauwe paprika's bestaan niet. Groene gelukkig wel. En tegen hepatitis ben ik ingeënt.

PIL

Hij is geslepen als de meest kostbare diamant. Perfect rond, een kaarsrechte gleuf middendoor, keurig afgevlakte randen en op de achterzijde zit zijn merknaam messcherp gestanst:

Saridon.

Wat voor technieken zijn er niet nodig om deze broze, korrelige, vluchtige substantie, waarin 150 mg propyfenazon, 250 mg paracetamol en 50 mg watervrije coffeïne zit gepropt, zo te boetseren dat je dit pilletje zonder noemenswaardige problemen door je strot kunt laten glijden? En dat voor pakweg 15 cent per stuk! En - niet onbelangrijk - de pil doet bij mij wat hij behoort te doen: hoofdpijn bestrijden.

Goud waard, dat spul.

Je kunt heel wat kritiek hebben om wat de mensheid heeft voortgebracht. Maar onze kunst van het pillendraaien is be-list onnavolgbaar. Tegen doodgaan is helaas nog niets uitgevonden, maar tegen al het andere bestaat een pil.

Witte, felgekleurde, glanzende, doffe, ronde, langwerpige, ovaal, kogelvormige (die kun je gezellig in je anus pluggen), grote, kleine, naar fruit smakende, maar toch vooral, ja vooral veel bittere. Koortsen, kwalen, pijnen en wanen worden er-mee bestreden.

De tabletificering is megamassaal. Miljoenen, misschien zelfs miljarden mensen slikken dagelijks een pilletje, soms hun huisdieren inclusief. En dan heb ik het nog niet eens over *de* pil. Was die er niet, dan waren velen wél geboren. Moet er niet aan denken.

Tijd

September, de r zit in de maand. Wij denken dan al snel aan erwtensoep, extra vitamines en strooizout. Maar wie op datzelfde moment op het zuidelijk halfrond bivakkeert, rent in zijn kekke bermuda naar de regionale Etos om zich een sunblock factor 50 te verschaffen. En dan zijn er nog 1,3 miljard Chinezen die *septembel* zouden zeggen, dus niks geen r. Bovendien kennen veel Aziaten een jaartelling die niet uitgaat van halfslachtige Griekse goden als Mars (maat), megalomane Romeinse keizers als Augustus of Latijnse flierefluiters als Aprilis (April). En Last but not least is er nog een Maya-kalender die doodleuk beweert dat de mensheid niet meer bestaat, alleen wéten wij het nog niet. Dat is overigens best mogelijk. Plato leerde ons immers dat we niet in staat zijn de werkelijkheid te zien. Tsja, en dan is daar ook nog ene Einstein met zijn bewijs dat tijd sowieso relatief is.

Afijn.

Dus wanneer iemand zegt dat de r in de maand zit, dan heeft dat nauwelijks betekenis, het is slechts een lokaal taalgrapje. En toch word ik er knap chagrijnig van.

EIKENHOUT

Dorpje op de Veluwe. Een zondagse, eikenhouten sfeer hangt in het kleine café-restaurant. Doorrookt muurpleister, oma's kleedjes op tafel en jachttaferelen aan de muur. Twee locals spelen een potje biljart. Een andere, wat oudere man zit alleen aan de bar en praat met het barmeisje over zijn militaire diensttijd. Het barmeisje, tevens serveerster, is zichtbaar moe en doet of ze luistert. Hopelijk zit haar werkdag er bijna op.

Uit de speakertjes schalt een zangstuk uit de jaren vijftig. 'Twee reebruine ogen, die keken de jager aan.' Weergaloos sentimentele lyriek, helaas uitgestorven. Links van de bar hangt een flatscreen waarop een voetbalwedstrijd. De roden spelen tegen de blauwen. Flarden stadiongeluid bereiken m'n tafeltje bij het raam. Op mijn bord: spiesje varkenshaas, patat en salade. En er is bier.

In het hoekje naast me ploft een vriendelijke dame neer in gezelschap van haar herdershond. Hun wederzijdse blikken verraden: we houden van elkaar. De dame bestelt iets met karbonade. De hond krijgt een verse bak kraanwater, en wie weet zo direct stiekem een stukje vlees onder de tafel.

De Veluwe, verder hoef je eigenlijk niet.

STILTECOUPÉ

Met de trein op weg naar Middelburg. Ik reis alleen, eerste klasse, lekker rustig. Op station Schiphol stapt een viertal mannen mijn stiltecoupé binnen. Helaas hebben de nieuwkomers maling aan de stilte. Het zijn forsgebouwde Schotten met gemillimeterd kapsel - kruising Wesley Sneijder en een tweedeurs koelkast - en hun Keltisch staccato ketst keihard door de wagon.

Ondanks het tijdstip, elf uur in de ochtend, staan ze reeds tot hun navel in het bier. Kennelijk is dat ze niet genoeg, want nauwelijks is de trein weer in beweging of blikjes Heineken worden hardhandig opengerukt waarbij ze mij en de andere reizigers uitdagend aankijken. Zeg d'r eens wat van! Een van de Highlanders steekt zelfs dreigend zijn wijsvinger omhoog. Sterker nog: harde ruften en ratelende boeren zijn ons deel.

'Ons' dat is beschaafd fluisterend, NRC *slash* Volkskrant lezend volk. Maar ons durft niks te zeggen tegen de vier aangeschoten Neanderthalers '*from Dundee*' met hun blikjes Heineken, geschoren koppen en overdadige tattoos. In plaats daarvan inspecteren we nu lafjes onze nagelriemen, onderwijl vurig hopen dat de conducteur snel langskomt om de Schotten erop te betrappen dat ze clandestien eerste klasse reizen. En anders om ze te vermanen hun smoel te houden in deze stiltecoupé. Maar de conducteur komt niet.